

τῶν ἀξιοματικῶν αὐτοῦ ὁ Καστωρ ἀπέστητε τὴν Φαναγόρειαν· τούτου δὲ τὸ παράδειγμα καὶ ἄλλοι ἐμιμήθησαν. Ἀλλ' ὁ ἄκαμptos Μιθριδάτης ὁρῶν ὅτι διὰ τοιούτου στρατοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ ἐπιχείρημα, ὅπερ ἤλπιζεν ὅτι ἐμελλε νὰ περιάψῃ εἰς τὸ γῆρας αὐτοῦ κλέος ἀθάνατον, ὥστε ὡς βασιλεὺς, ἀλλὰ μὴ τεταπεινωμένος ν' ἀποθάνῃ, ἐπεμπε δι' εὐνούχων τὰς θυγατέρας αὐτοῦ πρὸς γάμον τοῖς ἐκεῖ σκυθικοῖς ἀρχηγοῖς, πρὸς οὓς ἀπὸ πολλοῦ διετῆρει σχέσεις, ἐλπίζων διὰ τῆς συγγενείας πιστὴν παρ' ἐκείνων συμμαχίαν καὶ πρόθυμον συνδρομὴν εἰς τὴν μελετωμένην ἐκστρατείαν. Ἀλλ' οἱ συνοδεύοντες στρατιῶται κτείναντες καθ' ὁδὸν τοὺς εὐνούχους, ἀπήγαγον τὰς κόρας πρὸς Πομπήϊον. Ἀλλ' ὅτι καιρίως ἐτραυματίσεν αὐτὸν ἦσαν ὅτι ἀνεκάλυψεν ἀπροσδοκῆτως, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ φίλτατος αὐτοῦ υἱὸς, καὶ παρ' αὐτοῦ διάδοχος προωρισμένος Φαρνάκης, συνώμοσεν ἤδη ἀτίμως κατὰ τοῦ πατρὸς, ἐλπίζων ἀνοήτως, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἤθελον ἀποδώσει αὐτῷ τὸν Πόντον.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΠΕΡΙ ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ.

(Ἐκ τῶν τοῦ BANGEL).

Ἐπῆρξε καιρὸς καθ' ὃν ὁ Ἀσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Εὐριπίδης καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ Ἀριστοφάνης ἦσαν, εἰ μὴ τολμηρὸν εἶπεῖν, οἱ καθηγηταὶ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς ἐν Ἑλλάδι· ἐξάριστον ἦν τότε θέαμα τὸ βλέπειν ἐν τοῖς ἀμφιθεάτροις τοὺς ἀνδρας ἐκείνους, ἔχοντας θόλον μὲν τὸν κυανοῦν οὐρανὸν, ὀρίζοντα δὲ τὰ κυανόλευκα τοῦ ἡλίου πόντου κύματα νὰ ἐξελίσσωσιν ἐνώπιον ἀκρατῶν Ἀθηναίων, Κορινθίων ἢ Ἀργείων τὰς μεγάλας παραδόσεις καὶ τοὺς ἡρωϊκοὺς τῆς πατρίδος μύθους. Θαυμάσιον ἦν ἐπίσης τὸ ἀκούειν τῆς ἀριστοφανικῆς κωμωδίας τοὺς κωδωνίσκους· ἀλλὰ τὸ μέγιστον τῶν θαυμασίων ἐκείνων ἦν ἡ ἐλευθερία, ἐνιαία, ἀκρατος, ἀπόλυτος, ἣν τὸ θέατρον ἔχαιρεν· εἰς τὸν ποιητὴν ἐπετρέπετο τότε οἰκονομῆσαι νὰ ἐκφέρῃ γνώμην· γινώσκετε δὲ ὑμεῖς οἱ ἀκούοντές μου μέχρι τίνος ἐξικνεῖτο τοῦ κυριάρχου τῶν Ἀθηναίων λαοῦ ἡ ἀνοχή· αὐτὸς ὁ ἀπόλυτος κύριος, αὐτὸς ὁ πάντα δυνάμενος δῆμος ἠνείχετο νὰ χλευάζεται ὑπὸ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ Ἀριστοφάνους, καὶ τί λέγω; νὰ διασύρηται, νὰ κατασπαράσσῃται ἐκ τῶν λοιδοροῦν αὐτοῦ· ὁ κυρίαρχος οὗτος δῆμος ἠνείχετο ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον καὶ τὸ προσωπεῖον τοῦ Κλέωνος νὰ προειδοποιῇται ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους περὶ μιᾶς ἀληθείας, ἣν συνιστᾷ ὑμεῖς, ὡς προσφιλεῖς συμπόλῃται, ὧν τὴν προσοχὴν προσελκύω σήμερον. Ἡ ἀλήθεια δὲ αὕτη, ἥτις ἐκ

τῆς συνηθείσεως τὴν ἐμῆς ἐκπηδᾷ, εἶναι ἡ ἐξῆς· ὅτι δηλαδὴ ἡ μὲν δημοκρατία εἶναι ἱερὰ, εἶναι τῆς προόδου ἡ ὁδός, ἐνῶ ἡ δημογωγία ἐξ ἐναντίας εἶναι ἡ πρὸς τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἄγουσα λεωφόρος.

Παρ' ἡμῖν, παρὰ τοῖς νεωτέροις τολμῶ εἶπεῖν ὅτι ὁ δραματικὸς ποιητὴς φέρει φορτίον ψυχῶν. γινώσκετε τί εἰσιν ἡ τί ὀφείλουσι τοῦλάχιστον εἶναι οἱ καλλιτέχναι; Οἱ ἐκδικηταί, οἱ πνευματικοὶ τοῦ πικραδισθέντος καὶ θυσιασθέντος δικαίου· οὐδέποτε ὀφείλουσι νὰ κλίνωσι κεφαλὴν πρὸ τῆς ἐπιτυχίας, οὐδέποτε νὰ κολακεύωσι τὴν ἀκόλαστον δόξαν θριαμβεύουσας, ἀλλ' ἐξεναντίας γονοπετεῖς, περιεσκεμμένοι καὶ εὐλαβεῖς νὰ προσβλέπωσι τὴν ἡτταν τῶν καρτεροψύχων ἀνδρῶν, τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων.

Ὅποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ χαρακτήρ τῶν τοῦ Κορνηλίου τραγωιδῶν; Ποία τις εἶναι ἡ διδασκαλία, εἰς ἐπιτρέπητε τὴν λέξιν, ἣν ἐκ τῆς διαλέξεως τῆς ἐσπέρας ταύτης, ὀφείλομεν νὰ πορισθῶμεν;

Ὁ Κορνήλιος διδάσκει ἡμᾶς ἐν μὲν τῷ Ὁρατίῳ τὸ τῆς πατρίδος καλὸν ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ἐπιδιώκωμεν, ἐν δὲ τῷ Σίδρι πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ καθήκοντος τὰ ἴδια νὰ θυσιάζωμεν πάθῃ· ἐν τῷ Κέννα νὰ σφαιριάζωμεν τὴν πορνικὴν ἐκείνην αἰσχρότητα ἣν πολιτικὸν λόγον καλοῦσιν, ὅπερ τῆς παρθενικῆς ἐκείνης ἀρετῆς, ἣν ἐπιείκειαν ὀνομάζουσι· διδάσκει ἡμᾶς ἐν μὲν τῷ Πολυεύκτω ν' ἀνατρέπωμεν τῶν ψευδῶν θεῶν τὰ εἰδωλα, ἐν δὲ τῷ Πομπηίῳ μετ' ἀκραδέντου πίστεως εἰς τὰ κοινὰ συμφέροντα, καὶ ἡττηθέντα πρὸς ὦραν, νὰ προσκολλώμεθα καὶ ἐν τῷ Σερτορίῳ διδάσκει ἡμῖν τὴν ἀμετάπτωτον πρὸς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐλευθερίαν ἐμπιστοσύνην. Τίς δὲ ἡ διδασκαλία, ἥτις ἐκ τοῦ διαλόγου τούτου δεῖν νὰ ἐκπηδήσῃ; Ἀ! Τὸ κατ' ἐμὲ, πρὸ πολλοῦ ἐγὼ ἐντρυνῶ ἀπογευόμενος τῆς πλήρους πείρας ἅμα καὶ ἡδύτητος διδασκαλίας, τῆς ἐξῆς. Γαλλία καὶ Εὐρώπη! ἀμφοτέραι ἀνάγκην ἡρωϊσμοῦ ἔχετε. Τὸ θέατρον τοῦ Κορνηλίου εἶναι ἰδίως ἡ σχολὴ τοῦ ἡρωϊσμοῦ ἐκείνου, ὃν λιθόκολλαν τῶν ἐθνῶν ἀποκαλῶ. Τὰ μεγάλα πάθη συνενοῦσιν, ἐνῶ τὰ μικρὰ διασπαράσσουσιν· ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐναγκαλισθῇτε ἀλλήλους συμφιλούμεναι ἐν τῷ ἰδεώδει καλῷ καὶ τῷ φωτὶ, ἡ θελετε ἀκόμη νὰ διαβιώτε ἐν τῇ ἀμαθείᾳ, τῇ ὀργῇ, τῇ διχονοίᾳ, τοῖς σπαραγμοῖς τῶν πολιτικῶν ἀγθῶν; Ἴδου τὸ ζήτημα προκείμενον. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἡ ἐκλογή μου ἐγένετο· πανταχοῦ, ἐνθα ἡρωϊσμός ἀναφαίνεται, στρέφομαι προσαγορεύων αὐτὸν, ὡς ἀνατέλλοντα τῆς συνειδήσεως ἥλιον. Συνεννοηθῶμεν ὁμῶς· τὸν ἡρωϊσμόν πάσαι τῆς κοινωνίας αἱ τάξεις ἀκούσαι καὶ κατὰ πάσων μάλιστα ὦραν, οὐδὲ εἶναι οὗτος

τὸ μονοπώλιον τῶν ἡρώων μόνων τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἐποποιίας· ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ καὶ ἡμεῖς πρὸ πάντων αἱ ἀκραζόμεναι γυναῖκες, ὑμεῖς καθ' ἑκάστην τοῦ βίου ὥραν ἔχετε ἀνάγκην νὰ δεικνύητε ἡρωϊσμόν, νὰ καθυποβάλλησθε εἰς θυσίαν· σὺ ὁ ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου κερδαίνων τὸν ἄρτον, ὑμεῖς οἱ ἐν τῇ ἀδύτῳ τῆς οἰκιακῆς ἐστίας ἀμυθῆτους ἐγκρύπτοντες θλίψεις, μάθετε ὅτι ὁ ἡρωϊσμός εἶναι τὸ κοινὸν ἀγαθόν, εἶναι τὸ κοινὸν κτήμα. Πῶς δὲ θὰ δημιουργήσωμεν αὐτό; Ἄ! πρὸς τοῦτο σὺ δόλως ἀμνηχανῶ· ἡ Γαλλία εἶναι τοῦ ἡρωϊσμοῦ ὁ τόπος· ἐπὶ τοῦ μαπαίωτος ἔλεγον περὶ τῆς Γαλλίας ὁμιλοῦντες ἡ εὐθόδικος Γαλλία· «La France droiturière». Ἀπέβαλεν ἄρα γὰρ σήμερον τὰ πλεονεκτήματα ἐκεῖνα, ὧν ἕνεκα τοῦ ἐνδόξου τούτου παρωνύμου ἡξιώθη; Ἐὰν ἀπώλετε ταῦτα, θὰ δυνηθῇ πάντως νὰ ἐπανακτίσῃται αὐτὰ, διὰ τίνος ὁμοῦς τρόπου θὰ διενεργήτῃ τὴν ἀνάκτησιν ταύτην; Ἰδοὺ φίλοι! θελεῖ ἐπανακτίσῃται τὴν προσήκουσαν αὐτῇ τάξιν, τὴν πρώτην ἐν τῷ κόσμῳ τάξιν ἐγκαταλείπουσα μὲν διὰ παντός τὰς χιμαίρας τῆς στρατιωτικῆς δόξης, ἐνστερνιζομένη δὲ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Ἐν Ἀρτάκη, 187. . . .

N. K. A.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ Ζ΄.

(Ἐξ ἀνεκδότου κώδικος Ἰω. Πρωτοῦ Θεραπευνοῦ).

Ἰσον ἀπαράλλακτον τῆς πρὸς τὸν πατριώτατον κ. Γεράσιμον καὶ εἰς ὅλην τὴν τῶν ἀρχιερέων ἐκκλησίαν, παρὰ τοῦ πρῶτου Κωνσταντινουπόλεως κυρίου Νεοφύτου μετὰ τὴν ἐξῶσιν αὐτοῦ ἀποσταθείσης πολυθρονητοῦ ἐπιστολῆς.

Τὴν θεοφροῦνητον αὐτῆς παναγιότητα, καὶ πᾶσαν τὴν ἱερὰν καὶ ἁγίαν σύνοδον τῶν περὶ αὐτὴν, καὶ πάντων τῶν ἐνδημούντων ἁγίων ἀρχιερέων, εὐλαβῶς προσκυνῶ.

Μετὰ δὲ τὰς εὐλαβητικὰς προσκυνήσεις μου δηλοποιῶ τῇ θεοστηρίκῳ αὐτῆς παναγιότητι, καὶ πάσῃ τῇ ἁγίᾳ καὶ ἱερᾷ συνόδῳ, τὴν εἰς τὴν νῆσον Χάλκην αἰσίαν ἀφίξίν μου, ἐρωδιασμένην αὖσαν μὲ τὰς παναγίας καὶ πανιέρους ὑμῶν εὐχὰς, καὶ ὅτι ἦλθον μὲν χαριέντως διὰ τὸ κλέος καὶ τὴν τιμὴν ὅπου ἐπροξενήσατε εἰς ὅλον τὸ γένος μὲ τὴν τοιαύτην ἀπόπεμψίν μου τοῦ πάντη ἀναξίου πάντων τῶν προκατόχων μου, ἐν συντριβῇ δὲ ψυχῆς καὶ μετάνοιᾳ ἀπὸ καρδίας, μεμνημένος τῶν ὧν ἐπραξά ἀμαρτημάτων τε καὶ πλημμελημάτων, σὺ μόνον ἐν τῷ δικστήματι τῆς ἀναξίου προστυχίας μου ἐν τῷ πατριαρχικῷ καὶ οἰκουμενικῷ παναγίῳ θρόνῳ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρχιερατείας μου, καὶ

πασῶν τῶν ἀπ' ἧς γεγέννημαι ἡμερῶν μου ἐν τῷ πολυμόχῳ καὶ προσκαίρῳ βίῳ τούτῳ. Ὅθεν πρὸς παραμυθίαν ἐμήν καὶ ἀγαθὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου προσέρχομαι μετὰ δακρύων, καὶ ἐν κατανύξει ψυχῆς, καὶ γονυκλιτῶς παρρησιάζομαι διὰ τοῦ παρόντος μου εὐτελοῦς ἐνώπιον τῆς θεοφροῦρητον καὶ θεοστηρίκτου αὐτῆς παναγιότητος, καὶ πάσης τῆς ἱερᾶς τῶν ἁγίων ἀρχιερέων ἐκκλησίας, καὶ θέμενος ἐπὶ νοῦν ἀναμνησκόμενος παρίσταμαι ἐνώπιον τῆς ἁγίας, καὶ ὁμοουσίου, καὶ ἀδιαιρέτου τρισυποστάτου Τριάδος, τοῦ ἐνὸς Θεοῦ, ὅστις πολλαχοῦ τῶν θείων γραφῶν, φιλευσπλάγγνως καὶ θεουργικῶς ἀποφαίνεται τὸν ἐρχόμενον πρὸς με σὺ μὲν ἐκβάλλω ἔξω, καὶ εἶπαι σοῦ λαλοῦντος ἰδοὺ ἐγὼ πάρεμι, καὶ, εἶπα ἐξαγορεύσω κατ' ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν μου τῷ κυρίῳ, καὶ σὺ ἀφῆκας τὴν ἀσέβειαν τῆς καρδίας μου, κατὰ τὸν συνῶδον τούτοις παρομαρτοῦντα θεόπνευστον καὶ θεηγόρον Δεθὶδ ἐξομολογοῦμαι τοῖς πᾶσιν, ὅτι ἐγὼ εἰμι ἀληθῶς τὸ βδελυγμὰ τῆς ἐρημώσεως, τὸ εἰς τοσοῦτον καιρὸν ἀναξίως ἐστὼς ἐν τόπῳ ἁγίῳ, καὶ τὸ αὐτόχρημα πάσης ἀνομίας τε καὶ ἀμαρτίας, καὶ ὅσα κατ' ἐμοῦ λέγονται εἰς τὸ κατ' ἐπιφάνειαν βυθίζουσιν εἰς λέγοντες, μὴ εἰδότες τὸ βάθος τῶν ἀνομιῶν μου. Ἐγὼ δὲ ἐναντι Κυρίου καὶ τῆς ἱερᾶς ὑμῶν ἀδελφότητος, καὶ παντός εὐσεβοῦς πληρώματος δοκῶ τὴν ἄβυσσον τῶν ἀμαρτημάτων μου, καὶ ζητῶ θερμῶς τὴν παρὰ πάντων συγχώρησιν. Διορίζω δὲ ἐπομένως ἐπιτροπὴν μου τὴν ἡμετέραν σεβασμιωτάτην παναγιότητα, καὶ σὺν αὐτῇ τοὺς τιμιωτάτους καὶ χρησιμωτάτους κατὰ πνεῦμα αὐτῆς υἱούς, τὸν τιμιωτάτου μισέρ Σκαρλάτον Σεβαστόπουλον, τὸν κυρίστη Μηχαλάκην γούναριν καὶ τὸν κυρίστη Ἰορδανάκην τζεδαχερτσῆν, ὅπου διὰ τῆς δεσποτικῆς αὐτῆς προσταγῆς νὰ ληρθῶσι τὰ κλειδιά τοῦ Γκαρκιρίου τοῦ ἄνω καὶ κάτω, καὶ ὅσα εὐρίσκονται ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐν τῷ κονακίῳ μου, γούναρι δηλαδὴ, παπλώματα, καὶ εἴτι ἄλλο, μέχρι καὶ μιᾶς κανδήλας, καὶ τὰ σωζόμενα ἀρχιερατικά μου, ταῦτα πάντα νὰ πωληθῶσι, καὶ νὰ καταγραφῇ ἡ ποσότης ἐνὸς ἐκάστου πωληθέντος πράγματος, καὶ συναχθέντα τὰ ἅπρα νὰ ἐγχερισθῶσι τῷ κοινῷ τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίᾳ· νὰ ἐπιταχθῇ δὲ καὶ ὁ ἀρχιδιάκονός μου, καθὼς γράφω καὶ αὐτῷ, ὅπου ἐκτός τῶν δύο χιλιάδων γροσίων, ἅπερ ἔλαβε παρὰ τοῦ μακαριωτάτου καὶ ἁγιωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυρίου, κυρίου Ἀνθίμου κατὰ τὰ σάββατον τὴν ἡμέραν τοῦ κινήσου μου, ἔλας πρὸς ἐμὲ διὰ τὴν ἐξῆς ζωτροσίαν μου, χαριζομένη μοι ἡ